

ger, at det gaar med Statshusholdningen, som det gaar med en Families Husholdning. Der kan ogsaa være mange Krav, som Familiefaderen eller maaske hans Familie kunde ønske opfyldt, men dersom han ikke har tilstrækkelige Indtægter, saa lader han, hvis han er fornuftig, være med at opfylde dem, han sætter Tæring efter Næring. Hvis han ikke gør dette, vil det i Regelen ende med Fallit, og saa vil det sidste blive værre end det første. At denne Regering ikke har haft Kraft til at sige Nej til alle disse Krav, der er blevet rejst, behøver jeg ikke at gentage, det har jeg allerede nævnt tidligere. Nu fortalte den højtærede Finansminister os, at Statens Indtægter vilde flyde saa rigeligt, at der blev Balance paa Regnskabet, selv om der ikke bliver Balance paa Finansloven, og det ærede Medlem fra Odense (J. Pedersen) nævnte det samme og trøstede sig med det. Ja, det er jo meget godt, men vi er vel saaledes stillede, at vi, naar vi har gode Tider, skulde lægge noget hen, saa at vi kunde faa vor Kassebeholdning forøget og saaledes have noget til de daarlige Tider, og jeg vil advare den højtærede Finansminister imod at træde i det Fodspor, som Vilhelm Lassen har efterladt. Han byggede alt paa øjeblikkelige store Indtægter, men vi saa, hvorledes det faldt ud, det blev kun til Kummerlighed. Vi ved jo desuden, at det ikke var nok, selv om der var Balance paa Finanslovsforslaget. Et Mindretal i Betænkningen hævder, at der skal 3 Mill. Kr. til, og efter Forhandlingerne med den højtærede Finansminister i de tidligere Aar har han jo beregnet, at han skulde have et saadant Beløb til at afholde Udgifterne paa § 27 og paa Tillægsbevillingsloven; men et dertil svarende Overskud er jo langt fra til Stede paa den nuværende Finanslov. Den højtærede Finansminister siger, at hvis Indtægterne indgik fuldt ud ifølge de vedtagne Skatte-love, vilde vi sikkert faa Balance, men at vi mangler $\frac{1}{4}$ Aar. Ja, men den højtærede Finansminister har jo ingen Penge til Tillægsbevillingsloven og til § 27 paa Finansloven.

At vi maa have en Finanslov, er selvfølgelig; den kan ikke undværes, naar en Statshusholdning skal holdes i Gang, og det kunde aldrig være min Mening at ville forsøge paa, selv om jeg havde Evne til det, at faa Finansloven nægtet, omend jeg ikke billiger dette Underskud eller billiger hele det finansielle System, hvorpaa Lovene er bygget. Jeg ved ganske vist, at Folke-

tinget for en Del Aar siden søgte at standse en Finanslov ved at nægte den Overgang til anden Behandling; men det er dog et Eksperiment, det ikke er værd at gentage. Naar jeg har taget Afstand fra mine andre Kolleger, er det altsaa aldeles ikke min Mening, at jeg vilde gøre mit til at faa nægtet denne Finanslov. Men jeg føler, at vi Rigsdagsmænd har et Ansvar overfor de Love, vi giver vore Stemmer; og hvis en Lov ikke tiltaler os, kan vi fri os for dette Ansvar ved at stemme imod eller ved at sige: stemmer ikke. Jeg tvivler nu ikke om, at Finansloven vilde blive ført igennem, selv om vi mange heroppe sagde: stemmer ikke, for det er utænkeligt, at Regeringen kan have et Parti heroppe, som ikke skulde være villigt til at skaffe den den Finanslov, der er nødvendig for at kunne regere videre. Min Stilling her er derfor den, at jeg vil undlade at stemme for Finansloven, og dertil vil jeg raade andre, der har den samme Betragtning af Finansloven, at den mangler betydeligt, ikke alene i Balance, men ogsaa i rent finansielt Princip — hvorved jeg tænker paa, at vi kan gennemføre de absolut nødvendige Udgifter, som fordres for at holde Statshusholdningen i Gang; dem, der er enige med mig deri, vil jeg raade til ogsaa at afholde sig fra at stemme.

Finansministeren (N. Neergaard):

Jeg har med Glæde set, at det høje Tings Flertal har givet Afkald paa at gøre nogen som helst Forandring paa Finanslovsforslaget, og jeg forstaar saa udmærket godt den Resignation, som Flertallet i saa Henseende har udvist, thi det vilde have faldet det ærede Flertal meget svært — naar undtages Poster, der er saa ringe, at de i Forhold til Finanslovsforslagets Balance paa 117 Mill. aldeles intet betyder — at paavise, at der blot var nogenlunde klækkelige Udgiftsbeløb opførte paa denne Finanslov, som man kunde sige laa udenfor sædvanlig Bevillingspraksis, og som der ikke kunde anføres meget gode og fornuftige Grunde for. Og jeg maa fremhæve den overordentlig store Tilbageholdenhed, der fra Regeringens og fra Folketingets Side er vist i de senere Aar med Hensyn til Udgiftsstigningen — en Tilbageholdenhed, der neppe har noget Eksempel i tidligere Finanshusholdninger, tror jeg —, idet man maa regne ikke med de absolutte Beløb, der selvfølgelig altid maa stige, efter som Statens Fornødenheder stiger, og efter som Lovene nøder os dertil, men med Stigningen fra Finans-